

בְּדַרְגִּין וְנַחֲת מַעֲיָלָא לְתַתָּא וְאַתְדַּבֵּק כִּלְא
בְּאַתְרֵיהּ פְּדָקָא יְאוּת.

וְהָבָא כַּד תַּסְתַּכֵּל בְּדַרְגִּין תִּשְׁכַּח רְזָא
דְּחֻכְמָתָא עֲלָאָה. מַה כְּתִיב וַיִּלְךָ
לְמַסְעִיו מִגִּבְרָה. מַסְטָרָא דִּימִינָא שִׁירוּתָא
דְּעֵלְמָא עֲלָאָה סְתִימָא עֲמִיקָא לְעֵילָא עַד אֵין
סוּף, וְנַחֲתִית דְּרָגָא בְּתַר דְּרָגָא (ע"ד) מִגִּבְרָה וְעַד
בֵּית אֵל מַעֲיָלָא לְתַתָּא.

וּכְתִיב וַיִּקְרָא שֵׁם אֲבָרָם בְּשֵׁם יְיָ אֲדַבֵּק
יַחֲוֹדָא בְּאַתְרֵיהּ פְּדָקָא יְאוּת דְּכְתִיב
אֵל מְקוֹם הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עָשָׂה שֵׁם בְּרַאשׁוֹנָה.
מֵאֵי אֲשֶׁר עָשָׂה שֵׁם, דְּסָלִיק לָהּ מִתַּתָּא
לְעֵילָא. וְהִשְׁתָּא נַחֲתִית בְּדַרְגִּין מַעֲיָלָא לְתַתָּא,
בְּגִין דְּהִיא לָא תַעֲדֵי מֵאֲנוּן דְּרָגִין עֲלֵאִין,
וְאֲנוּן לָא יַעֲדוּן מִנָּה, וַיִּתְיַחַד כִּלְא בִּיחֻדָּא
חֲדָא כְּדָקָא יְאוּת.

כְּדִין אַתְעֵטֵר אֲבָרָהֶם וְהָוָה חוֹלֵק עַדְבֵּיהּ
דִּיקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְדָאֵי. זַפְאִין אֲנוּן
צְדִיקָא דְּמִתְעַטְרֵי בֵּיהּ בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וְהוּא מִתְעַטֵּר בְּהוֹן. זַפְאִין אֲנוּן בְּעֵלְמָא דִּין
וְזַפְאִין אֲנוּן בְּעֵלְמָא דְּאֲתֵי. עֲלִיָּהּ כְּתִיב,
(ישעיה ס) וְעַמּוּד כָּלֶם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ.
וּכְתִיב, (משלי ד) וְאוֹרַח צְדִיקִים כְּאוֹר נֹגֵה
הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נְכוּן הַיּוֹם.

אֲזִלוּ, כַּד מָטוּ בְּחַד בֵּי חֻקֵּי יְתָבוּ. פְּתַח רַבִּי
שְׁמַעוֹן וְאָמַר (תהלים כה) פָּנָה אֵלַי וְחַנּוּנִי
וְגו'. הָאֵי קָרָא אֵית לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיהּ, וְהָא
אוֹקִימָנָא לִיהּ בְּכַמָּה אֲתַר. אֲבָל בְּהָאֵי קָרָא
מְלִין סְתִימִין אֵית בֵּיהּ. פָּנָה אֵלַי. וְכִי דָוִד
אָמַר פָּנָה אֵלַי וְחַנּוּנִי. אֲלָא בְּגִין דְּרָגָא דִּילִיהּ
דְּאִיהוּ אַתְעֵטֵר בֵּיהּ קָאמַר. תְּנָה עֲזָךְ לְעַבְדְּךָ,
תְּנָה עֲזָךְ דָּא עַז עֲלָאָה כְּדְכְתִיב, (שמואל א ב) וַיִּתֵּן
עַז לְמִלְכּוֹ. מָאן מִלְכּוֹ דָּא מְלִךְ סְתָם מִלְכָּא

הַעֲלִיּוֹן, וּמִשָּׁם נֹסַע בְּדַרְגוֹת וַיֵּרֵד
מִמַּעַלָּה לְמַטָּה, וְהִכַּל נְדָבֵק
בְּמִקוּמוֹ פְּרָאוּי.

וְכֵאֵן כְּשֶׁתְּסַתְּכַל בְּדַרְגוֹת, תִּמְצָא
אֵת סוּד הַחֻכְמָה הַעֲלִיּוֹנָה. מַה
כְּתוּב? וַיִּלְךָ לְמַסְעָיו מִגִּבְרָה. מִצַּד
הַיְמִין, רְאשִׁית הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן
הַנִּסְתָּר הַעֲמֵק לְמַעַלָּה עַד אֵין
סוּף. וַיֵּרֵד דְּרָגָה אַחַר דְּרָגָה (ע"ד)
מִגִּבְרָה וְעַד בֵּית אֵל, מִמַּעַלָּה
לְמַטָּה.

וְכַתוּב וַיִּקְרָא שֵׁם אֲבָרָם בְּשֵׁם
ה'. נְדָבֵק הֵיחֻד בְּמִקוּמוֹ פְּרָאוּי,
שְׁכַתוּב אֵל מְקוֹם הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר
עָשָׂה שֵׁם בְּרַאשׁוֹנָה. מַה זֶה אֲשֶׁר
עָשָׂה שֵׁם? שֶׁהֵעֵלָה אוֹתָהּ מִמַּטָּה
לְמַעַלָּה, וְעַכְשָׁו יֵרֵד בְּדַרְגוֹת
מִמַּעַלָּה לְמַטָּה כְּדִי שְׁלֵא תְזוּז
מֵאוֹתָן הַדַּרְגוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת וְהֵם
לֹא יְזוּזוּ מִמֶּנָּה, וַיִּתְיַחַד הַכֵּל
בִּיחֻד אֶחָד פְּרָאוּי.

אִז הִתְעַטֵּר אֲבָרָהֶם וְהָיָה לְחֵלֶק
גּוֹרְלוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְדָאֵי. אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים
שֶׁמִּתְעַטְרִים בְּקְדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא
וְהוּא מִתְעַטֵּר בָּהֶם. אֲשֶׁרֵיהֶם
בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם
הַבָּא. עֲלֵיהֶם כְּתוּב (ישעיה ס) וְעַמּוּד
כָּלֶם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ,
וְכַתוּב (משלי ד) וְאוֹרַח צְדִיקִים
כְּאוֹר נֹגֵה הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נְכוּן
הַיּוֹם.

הֲרָבוּ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשֹׁדָה אֶחָד
יִשְׁבוּ. פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר,
(תהלים כה) פָּנָה אֵלַי וְחַנּוּנִי. בְּפִסּוּק
הַזֶּה יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ, וְהָרִי בְּאֲרָנוּ
אוֹתוֹ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת. אֲבָל
בְּפִסּוּק הַזֶּה דְּבָרִים נִסְתָּרִים יֵשׁ
בּוֹ. פָּנָה אֵלַי - וְכִי דוּד אָמַר פָּנָה
אֵלַי וְחַנּוּנִי? אֲלָא בְּעֵבֹר דְּרָגָתוֹ
שֶׁהוּא מִתְעַטֵּר בָּהּ הוּא אָמַר. (שם
כ) תְּנָה עֲזָךְ לְעַבְדְּךָ - תְּנָה עֲזָךְ זֶה
הַעַז הַעֲלִיּוֹן, כְּפִתּוּב (שמואל א-ב כ) וַיִּתֵּן
עַז לְמִלְכּוֹ. מִי מִלְכּוֹ? זֶה

משיחא. אוף הכא לעבדך דא מלפא משיחא
כדאמרן מלך סתם.

והושיעה לבן אמתך, וכי לא הוה בריה דישי
איהו עד דאיהו אמר בשמא
דאמיה ולא בשמא דאבוי. אלא הא אוקימנא
דכד ייתי בר נש לקבל מלה עלאה לאדפרא,
בעי למהך במלה דאיהו ודאי. ועל דא אדפר
לאמיה ולא לאבוי. ותו הא תנינן (ד"א ל"ג דהא)
דדא מלך כדקאמרן.

אמר רבי שמעון תא חזי, מה כתיב ויהי ריב
בין רעי מקנה אברם, רב כתיב חסר
יוד, דבעא לוט למהדר לפולחנא נוכרא
דפלחי יתבי ארעא, וסופיה דקרא אוכח
דכתיב והפנעני והפריזי אז יושב בארץ.
ומנלן דלוט אהדר לסרחניה לפולחנא
נוכרא, דכתיב ויסע לוט מקדם. מאי
מקדם, מקדמונו של עולם. כתיב הכא ויסע
לוט מקדם וכתיב ויהי בנסעם מקדם מה
להלן נטילו מקדמונו של עולם אוף הכא כן.
ביון דינדע אברהם דלוט להכי נטי לביה.
מזיד ויאמר אברם אל לוט וגו' הפרד נא
מעלי. לית אנת פדאי לאתחברא בהדאי.
כדין אתפרש אברהם מניה ולא בעא למיהך
ולאתחברא עמיה, דכל מאן דיתחבר לחיבא
סופיה למיהך אבתריה ולא תענש (ד"א ט"ד ע"ב)
בגיניה.

מנלן מיהושפט דאתחבר עם אחאב
ואלמלא זכו דאבהן אתענש תמן
דכתיב, (דברי הימים ב יח) ויזעק יהושפט. וכדין
אשתזיב דכתיב ויסיתם אלהים ממנו. ועל
דא לא בעא אברם למיהך בהדיה דלוט. ועם
כל דא לא בעא לוט למהדר מסורחניה אלא
ויבחר לו לוט את כל פכר הירדן. ויסע לוט

מלך סתם, מלך המשיח. אף כן
לעבדך זה מלך המשיח, כמו
שאמרנו מלך סתם.

והושיעה לבן אמתך - וכי לא
היה בן ישי הוא, עד שאמר בשם
של אמו ולא בשם של אביו?
אלא הנה הקמנו, שכאשר יבא
אדם לקבל דבר עליון להזכיר,
צריך ללכת בדבר שהוא ודאי,
ועל בן הזכיר את אמו ולא את
אביו. ועוד, הנה שנינו (שחר) שזה
מלך כפי שאמרנו.

אמר רבי שמעון, בא ראה מה
כתוב. ויהי ריב בין רעי מקנה
אברם, רב כתוב חסר יו"ד.
שרצה לוט לחזור לעבודה הזרה
שעובדים יושבי הארץ, וסוף
הכתוב מוכיח, שכתוב והפנעני
והפריזי אז יושב בארץ. ומנין לנו
שלוט חזר לסורו הרע לעבודה
זרה? שכתוב ויסע לוט מקדם.
מהו מקדם? מקדמונו של עולם.
כתוב כן ויסע לוט מקדם,
וכתוב ויהי בנסעם מקדם. מה
להלן נסיעה מקדמונו של עולם
- אף כן.

ביון שידע אברהם שלכך נטה
לבו של לוט, מזיד - ויאמר אברם
אל לוט וגו' הפרד נא מעלי.
אינד פדאי להתחבר עמי. אז
נפרד ממנו אברהם ולא רצה
ללכת ולהתחבר עמו, שכל מי
שמתחבר לרשע, סופו ללכת
אחריו ולהענש בגללו.

מנין לנו? מיהושפט שהתחבר
עם אחאב, ואלמלא זכות אבות
וענש שם, שכתוב (דברי הימים-ב יח)
ויזעק יהושפט. ואז נצל, שכתוב
ויסיתם אלהים ממנו, ועל כן לא
רצה אברם ללכת עם לוט. ועם
כל זה לא רצה לוט לחזור מסורו
הרע, אלא ויבחר לו לוט את כל
פכר הירדן ויסע לוט מקדם. נסע
מקדמונו של העולם, ולא רצה

מְקֵדֶם אֲתִנְטִיל מִן קִדְמָאָה דְעֵלְמָא וְלֹא בְעָא
 לְאֲתִדְבְקָא בְמַהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא פְּאַבְרָהִם.
 אַבְרָם יֵשֵׁב בְּאַרְץ כְּנָעַן. לְאֲתִדְבְקָא בְּאַתְרָא
 דְמַהִימְנוּתָא וּלְמַנְדַּע חֲכַמְתָּא
 לְאֲתִדְבְקָא בְּמַאֲרִיָּה. וְלוֹט יֵשֵׁב בְּעַרְי הַכְּפָר
 וַיֵּאֱהֵל עַד סְדוּם. עִם אֲנֹנִן חַיִּיבִין דְעֵלְמָא
 דְנִפְקוּ מִגּוּ מַהִימְנוּתָא דְכַתִּיב וְאַנְשֵׁי סְדוּם
 רָעִים וְחַטָּאִים לִי מְאֹד. כָּל חַד אֲתַפְרֹשׁ
 לְאַרְחִיָּה פְדָקָא יְאוּת. בְּגִין כֶּף זַפְאִין אֲנֹנִן
 חֲבַרְיָא דְמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא יִמְמָא וְלִילְיָא,
 וְחֲבַרוּתָא דְלֵהוֹן בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַלְיָיְהוּ
 כְּתִיב, (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם
 חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם:

לְדַבֵּק בְּאַמוּנָה הַשְּׁלֵמָה כְּמוֹ
 אַבְרָהָם.
 אַבְרָם יֵשֵׁב בְּאַרְץ כְּנָעַן, לְהִדְבֹק
 בְּמִקּוּם הָאֲמוּנָה וְלִדְעַת הַחֲכָמָה
 לְהִדְבֹק בְּרַבּוֹנוֹ. וְלוֹט יֵשֵׁב בְּעַרְי
 הַכְּפָר וַיֵּאֱהֵל עַד סְדוּם, עִם אוֹתָם
 הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁיִּצְאוּ
 מִתּוֹךְ הָאֲמוּנָה, שְׂכַתוֹב וְאַנְשֵׁי
 סְדוּם רָעִים וְחַטָּאִים לַה' מְאֹד. כָּל
 אֶחָד נִפְרָד לְדַרְכּוֹ כְּרָאוּי. מִשׁוּם
 כֶּף אֲשֶׁרֵיהֶם הַחֲכָרִים
 שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה יוֹמֵם וְלַיְלָה,
 וְהַחֲכָרוֹת שֶׁלָּהֶם עִם הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, וְעַלֵּיהֶם כְּתוּב (דְּבָרִים ד)
 וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם
 חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם.

וְה' אָמַר אֶל אַבְרָם אַחֲרֵי הַפָּרֶד
 לוֹט מֵעֵמּוֹ וְגו'. רַבִּי אֲבָא פִתַּח,
 (יוֹנָה א) וַיִּקָּם יוֹנָה לְבָרַח תַּרְשִׁישָׁה
 מִלְפָּנֵי ה' וְגו'. אוּי לְמִי שֶׁמִּסְתַּתֵּר
 מִלְפָּנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 שְׂכַתוֹב בּוֹ (יִרְמִיָּה כג) הֲלוֹא אֵת
 הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מְלֵא נְאֻם
 ה', וְהוּא בָּא לְבָרַח מִלְפָּנָיו?!

אַרְיָא כְּתוּב (שִׁיר ג) יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי
 הַסְּלַע בְּסֵתֵר הַמְּדֻרְגָּה. יוֹנָתִי - זו
 כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. בְּחַגְוֵי הַסְּלַע - זו
 יְרוּשָׁלַיִם שֶׁהִיא עוֹלָה עַל כָּל
 הָעוֹלָם. מָה הַסְּלַע הוּא עֲלִיּוֹן
 וְחֹזֵק עַל הַכֹּל, אִף יְרוּשָׁלַיִם הִיא
 עֲלִיּוֹנָה וְחֹזְקָה עַל הַכֹּל. בְּסֵתֵר
 הַמְּדֻרְגָּה - זֶה [בֵּית הַמִּקְדָּשׁ] הַמִּקּוּם
 שֶׁנִּקְרָא בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים,
 הַלֵּב שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.

וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב בְּסֵתֵר הַמְּדֻרְגָּה,
 מִשׁוּם שְׁשֵׁם הֵיטָה הַשְּׂכִינָה
 נִסְתַּרְתָּ, כְּמוֹ אִשָּׁה שֶׁהִיא צְנוּעָה
 לְבַעֲלָהּ וְאִין יוֹצֵאת מִבֵּיתָהּ
 חַחוּצָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים קכח)
 אֲשַׁתְּךָ כַּגֶּפֶן פְּרוּיָה בִּירְכַתִּי בֵּיתְךָ
 וְגו'. כֶּף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֵינָה
 שׂוּרָה מִחוּץ לְמִקְוָמָה בְּסֵתֵר
 הַמְּדֻרְגָּה אֲלֵא בְּזִמְנֵן שֶׁל הַגְּלוּת
 שֶׁהִיא בְּתוֹךְ הַגְּלוּת. וּמִשׁוּם

וַיִּי אָמַר אֶל אַבְרָם אַחֲרֵי הַפָּרֶד לוֹט מֵעֵמּוֹ
 וְגו'. רַבִּי אֲבָא פִתַּח (יוֹנָה א) וַיִּקָּם יוֹנָה
 לְבָרַח תַּרְשִׁישָׁה מִלְפָּנֵי יי וְגו'. וּוִי לְמֵאן
 דְּאִסְתַּתֵּר מִקְמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְכַתִּיב בֵּיה
 (יִרְמִיָּה כג) הֲלֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מְלֵא
 נְאֻם יי וְהוּא אֲתִי לְמַעַרְק מִקְמִיָּה.

אַרְיָא כְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי הַסְּלַע
 בְּסֵתֵר הַמְּדֻרְגָּה. יוֹנָתִי דָּא כְּנֶסֶת
 יִשְׂרָאֵל. בְּחַגְוֵי הַסְּלַע דָּא יְרוּשָׁלַיִם דְּאִיְהִי
 סְלֵקָא עַל כָּל עֵלְמָא. מָה סְלַע אִיְהִי עֲלֵאָה
 וְתַקִּיפָא עַל כָּלֵא אוּף יְרוּשָׁלַיִם אִיְהִי עֲלֵאָה
 וְתַקִּיפָא עַל כָּלֵא. בְּסֵתֵר הַמְּדֻרְגָּה דָּא (בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ) אֲתֵר דְּאִקְרִי בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים לְבָא
 דְּכָל עֵלְמָא.

וּבְגִין כֶּף כְּתִיב בְּסֵתֵר הַמְּדֻרְגָּה בְּגִין דְּתַמָּן
 הוּת שְׂכִינְתָּא מְסִתְתָּרָא כְּאַתְתָּא דְּאִיְהִי
 צְנוּעָה לְבַעֲלָהּ וְלֹא נִפְקָא מִבֵּיתָא לְבַר. כְּמָה
 דְּאֵת אָמַר (תְּהִלִּים קכח) אֲשַׁתְּךָ כַּגֶּפֶן פְּרוּיָה
 בִּירְכַתִּי בֵּיתְךָ וְגו'. כֶּף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לֹא
 שְׂרִיָּא לְבַר מְאַתְרָהָא בְּסֵתִירוֹ דְּדַרְגָּא אֲלֵא

שהיא בגלות, לשאר העמים יש טובה ושלוחה יותר.

בא ראה, בזמן שישראל שורים בארץ הקדושה, הכל היה מתקן פראוי, והכפסא שלם עליהם, ועושים את העבודה, ובקע האוירים של העולם. ואותה העבודה עולה למעלה במקומה, משום שהארץ לא התקנה לעבודה אלא לישראל לבדם. ומשום כך שאר העמים עובדי עכו"ם היו מתרחקים, שלא היו שולטים בה כמו עכשו, משום שלא נזונו אלא מהתמצית.

ואם תאמר, הרי ראינו כמה מלכים היו ששלטו בזמן שבית המקדש קים על העולם - בא ראה, בבית ראשון, כשטרם טמאו ישראל את הארץ, לא היו שולטים שאר העמים עובדי עכו"ם, אלא נזונו מן התמצית, ובה היו שולטים ולא כל כך. כיון שחטאו ישראל וטמאו את הארץ, אז כביכול דחו את השכינה ממקומה, והתקרבה למקום האחר, ואז שלטו שאר העמים ונתנה להם הרשות לשלט.

בא ראה, על ארץ ישראל לא שולט ממנה אחר פרט לקדוש-ברוך-הוא לבדו. ובשעה שחטאו ישראל והיו מקטרים לעבודה הזרה שבתוך הארץ, כביכול נדחתה השכינה ממקומה, ומושכים ומקטרים לקשר עבודה זרה לתוך השכינה, ואז נתנה להם השליטה, משום שקטרת היא קשר להתקשר, ואז שלטו שאר העמים ובטלו נביאים, וכל אותן הדרגות העליונות לא שלטו בארץ.

ולא הסירו את שליטת שאר העמים, משום שהם משכו את

בזמנא דגלותא דאיהו בגו גלותא, ובגין דאיהי בגלותא, שאר עמין אית לון טיבו ושלוחה יתיר.

תא חזי, בזמנא דישראל שריין על ארעא קדישא כלא הוה מתתקן פדקא יאות, ופרסייא שלים עליהו, ועבדי פולחנא ובקע אוירין דעלמא וסליק ההוא פולחנא לעילא לאתריה, בגין דארעא לא אתתקנת לפולחנא אלא לישראל בלחודייהו. ובגין כך שאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות הו מתרחקי דלא הו שלטין בה פדהשתא בגין דלא אתזנו אלא מתמצית.

ואי תימא הא חמינן כמה מלכין הו דשליטין בזמנא דבית המקדש קיים על עלמא. תא חזי, בבית ראשון עד לא סאיבו ישראל ארעא, לא הו שלטין שאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות אלא אתזנו מתמצית ובה הו שלטין ולאו כל כך. כיון דחבו ישראל וסאיבו ארעא כדין כביכול דחו לה לשכינתא מאתרה ואתקרבת לדוכתא אחרא, וכדין שלטין שאר עמין ואתייהיב לון רשו לשלטאה.

תא חזי, ארעא דישראל לא שליט עליה ממנא אחרא בר קדשא בריה הוא בלחודוי. ובשעתא דחאבו ישראל והו מקטרין לטעוון אחרנין בגו ארעא, כביכול אדחייא שכינתא מאתרה ומשכי ומקטרי לאתקשרא טעוון אחרן גו שכינתא, וכדין אתייהיב לון שלטנותא, בגין דקטרת קטרא הוא לאתקטרא. וכדין שלטו שאר עמין, ובטלו נביאים, וכל אנון דרגין עלאין לא שלטו בארעא.

ולא אעדיו שלטנותא דשאר עמין בגין